

Els governs defincixen a través dels pressupostos, any rere any, les seues prioritats, atenent a les necessitats de cada territori. Aquest 2003, sens dubte, la gran estrella tant a l'àmbit estatal com autonòmic són les polítiques socials, moltes de les quals són adreçades a l'entorn familiar, que des de fa anys trontollen, ateses les enormes dificultats que hi ha per conciliar vida laboral i vida familiar a causa dels entrebanes que tenen els joves per poder emancipar-se i, tot plegat, agreujat per les estretors econòmiques amb què es veuen obligats a sobreviure molts anys i àvies, amb l'ajut de pensions més aviat simbòliques. Benvingudes siguen les millores anunciades i les partides pressupostàries assignades a pal·liar aquestes problemàtiques. Llàstima, però, que els afectats hagen d'agrair aquesta atenció especial a unes eleccions que cada cop s'acosten més.

Més enllà de mesures més o menys efectistes i més o menys rendibles en nombre de vots, l'elaboració dels pressupostos també serveix per incidir en un determinat model de creixement

Pressupostos radials

“Durant el 2003, el Govern Aznar tornarà a insistir a través dels pressupostos de l'estat en el reforçament d'un model econòmic basat en la radialitat que emana des de Madrid. Un projecte polític ranci que nega la potencialitat d'altres regions econòmiques, com la de l'Arc Mediterrani, i que, al cap i a la fi, paguem entre tots”

ment econòmic. En aquest sentit, durant el 2003, el Govern Aznar tornarà a insistir a través dels pressupostos de l'estat en el reforçament d'un model econòmic basat en la radialitat que emana des de Madrid. És cert que, durant aquest any, les inversions de l'estat en les comunitats de l'Arc Mediterrani han augmentat respecte als pressupostos del 2002, tot i que continuen sent insuficients si tenim en compte el pes que aquestes tenen sobre el creixement econòmic de l'estat. Ara bé, a què es destina aquest esforç inversor? Segons destacava fa poc Josep Vicent Boira, director de la càtedra Ignasi Villalonga i autor del llibre *Euram 2010. La via europea*, a Catalunya el 53% de la inversió total de l'estat en infraestructures es dirigeix al TGV Madrid-Barcelona. Al País Valencià, el TGV Madrid-València s'emporta també una part substancial de la inversió global en aquest capítol, aproximadament un 33%. En canvi, quant es dedica al corredor ferroviari mediterrani? Tan sols 25 milions d'euros. És a dir, per incrementar les connexions radials de l'estat espanyol (totes amb punt de partida a Madrid) el Govern d'Aznar pensa invertir durant aquest 2003 uns 1.660 milions d'euros, mentre que per millorar les connexions del corredor mediterrani (fonamentalment l'eix València-Barcelona), amb forces es gastarà 25 milions. És un model econòmic legítim, però que dona l'esquena a una realitat econòmica indiscutible. Segons un informe elaborat per les caixes d'estalvi d'Aragó, Catalunya, el País Valencià i les Balears, el gran client de València és Barcelona, a qui ven un 33% de les seues exportacions i a qui compra un 48% de totes les seues importacions dins l'estat espanyol. En canvi, l'economia valenciana ven a Madrid la tercera part del que ven a Catalunya, i li compra per valor de sis vegades menys. Negar la potencialitat de regions econòmiques com les que conformen l'Arc Mediterrani és un greu error, però encara ho és més posar les polítiques pressupostàries al servei d'un projecte polític ranci, que, al cap i a la fi, paguem entre tots.

Coordinació: Bàrbara Amorós.

Assessors editorials: Pere Anrúbia, Josep Vicent Boira, Jordi Cuenca.

Col·laboradors: Gemma Aguilera, Joan Celià, Joan Corbera, Martí Crespo, Rafa Gil, Jordi Play.